

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.368 van 27 november 2014
in de zaak A. 211.229/IX-8296**

In zake: de PROVINCIE VLAAMS-BRABANT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 Tervuren
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
die woonplaats kiest bij
de juridische cel van de afdeling Advies en Ondersteuning
onderwijsPersoneel
gevestigd te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 januari 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs van 5 november 2013, waarbij het ontslag om dringende redenen van J.S. waartoe de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op 3 oktober 2013 heeft besloten, wordt vernietigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 november 2014.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verzoekende partij en adviseur Marleen Broucke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Rudi Van der Gucht heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. J.S. is sedert 1996 als vast benoemd leraar geaffecteerd aan het koninklijk atheneum te Leuven.

3.2. In het kader van een tijdelijk andere opdracht wordt J.S. vanaf 1 september 2011 als tijdelijk personeelslid aangesteld in de functie van technisch adviseur coördinator aan het Provinciaal Instituut voor Secundair Onderwijs te Tienen (PISO).

Voor het schooljaar 2013-2014 blijft J.S. er verder als tijdelijk personeelslid aangesteld en wordt zij belast met een halftijdse opdracht als technisch adviseur coördinator en een halftijdse opdracht als lerares.

3.3. Bij een ter post aangetekend schrijven van 27 september 2013 wordt J.S. uitgenodigd voor een gesprek op 2 oktober 2013, betreffende sommige reeds eerdere bekende alsook “nieuwe gegevens en feiten [...] die een verder onderzoek noodzakelijk maken”.

3.4. Op 3 oktober 2013 beslist de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant om J.S. om dringende redenen te ontslaan voor feiten die onder meer verband houden met het gebruik zonder toestemming van schoolmateriaal voor privédoeleinden en onoorbare toekenning van kilometervergoedingen.

Met een ter post aangetekend schrijven van 10 oktober 2013 stelt J.S. bij de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs beroep in tegen deze ontslagbeslissing.

3.5. Op 5 november 2013 neemt de kamer van beroep, partijen gehoord, de thans bestreden beslissing, die voor zoveel als hier van belang luidt:

“4.1. Overwegende dat het beroep bij de Kamer van Beroep tegen een ontslag om dringende redenen een devolutieve werking heeft waardoor de zaak in haar geheel aanhangig wordt gemaakt en de Kamer de verplichting heeft om zich over de zaak een eigen oordeel te vormen en ze in laatste aanleg te beslechten met een beslissing die in de plaats komt van de bestreden ontslagbeslissing; dat in geval van een ontslag om dringende redenen de Kamer van Beroep hetzij het beroep kan verwerpen en dus de ontslagbeslissing kan bevestigen, hetzij het beroep kan inwilligen en de ontslagbeslissing kan vernietigen;

4.2. Overwegende dat verzoekende partij in de eerste plaats beweert dat de ten laste gelegde feiten reeds meer dan drie werkdagen aan de inrichtende macht bekend waren op het ogenblik dat de ontslagbeslissing werd genomen;

Overwegende dat de termijn van drie werkdagen waarbinnen het ontslag moet gebeuren, aanvangt de dag na de kennisname van de feiten die het ontslag rechtvaardigen (Chr. Engels, Ontslag om dringende reden, Me-

chelen, Kluwer, 2006, p. 91); dat uit de rechtspraak blijkt dat indien het een collegiaal orgaan betreft (i.c. de Deputatie) de vervalt termijn aanvangt op het ogenblik dat minstens één lid van het collegiaal orgaan kennis heeft van de feiten (zie o.m. R.v.St., Foets, nr. 180.945 van 13 maart 2008); dat uit het besluit van de Deputatie van 3 oktober 2013 blijkt dat gedeputeerde K. Jiroflée op vrijdag 27 september 2013 aanwezig was tijdens een gesprek met de provinciegriffier en [de directeur van het PISO, de directeur van de directie Kenniseconomie en het diensthoofd Onderwijs] tijdens welk over de tekortkomingen in hoofde van [J.S.] is gesproken en beslist werd dezelfde dag [J.S.] uit te nodigen voor een gesprek op woensdag 2 oktober 2013; dat hieruit blijkt dat gedeputeerde K. Jiroflée in elk geval op vrijdag 27 september 2013 op de hoogte was van de tekortkomingen die [J.S.] ten laste werden gelegd; dat geen stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat de Deputatie of een lid ervan, eerder dan 27 september 2013 van de tekortkomingen op de hoogte was;

Overwegende dat in die gedachtegang de termijn van drie werkdagen is aangevangen op zaterdag 28 september 2013 en de Deputatie de ontslagbeslissing heeft genomen op donderdag 3 oktober 2013, dus buiten de voorziene termijn van 3 werkdagen nadat gedeputeerde K. Jiroflée kennis heeft gekregen van de tekortkomingen die, naar het oordeel van de Deputatie, de aanleiding waren voor het ontslag om dringende redenen; dat de ontslagbeslissing om die reden dient te worden vernietigd;

4.3. Overwegende dat voor zoveel als nodig, de Kamer van Beroep er op wijst dat de bewering dat de feiten bekend waren aan de ‘gemandateerde van de inrichtende macht’ enkel van toepassing is voor de vrije onderwijsinstellingen en niet van toepassing is voor de provinciale en gemeentelijke onderwijsinstellingen; dat deze vaststelling echter niet wegneemt dat de directie van een onderwijsinstelling als eerste aangestelde van de inrichtende macht de feiten en misdragingen die haar ter ore komen op hun waarachtigheid moet onderzoeken en in voorkomend geval de juist bevonden feiten en misdragingen binnen een redelijke termijn aan de inrichtende macht moet melden; dat uit het voorliggend dossier en de verklaringen tijdens de hoorzitting is gebleken dat de directie reeds geruime tijd signalen had ontvangen over mogelijke tekortkomingen in hoofde van [J.S.] maar uit niets blijkt dat op het tijdstip van het ontvangen van de signalen, deze ook verder zijn onderzocht en aan de inrichtende macht zijn gemeld;

4.4. Overwegende dat de feiten die [J.S.] heeft toegegeven, wijzen op een gebrek aan plichtsbesef en door de Kamer van Beroep niet worden vergoelijkt; dat sommige handelingen, naar het oordeel van de Kamer, niet kunnen worden losgemaakt van het functioneren van [J.S.] in haar ambt en in aanmerking moeten genomen worden bij de evaluatie.

BESLISSING

Gelet op de artikelen 25, 42 en 69 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en in de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse Regering van 30 mei 1996, 13 januari 1998 en 15 september 2000, 3 juli 2009 en 24 september 2010;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs, zoals vastgesteld in zitting van 2 mei 2012 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 16 mei 2012;

Gelet op de hoorzitting van 5 november 2013;

Na beraadslaging;

Na geheime stemming, met eenparigheid van stemmen,

Enig artikel

Het beroep dat [J.S.] heeft ingediend met een ter post aangetekende brief dd. 10 oktober 2013 tegen het ontslag zonder opzegging om dringende redenen, wordt ingewilligd en de ontslagbeslissing van de Deputatie dd. 3 oktober 2013 wordt vernietigd.”

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Een enig middel is genomen:

“uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald inzake de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, als tevens uit de schending van de artikelen 25, 42, §6 en 69 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals gewijzigd.

Doordat, het besluit oordeelt dat [de] ontslagbeslissing werd genomen ‘buiten de voorziene termijn van 3 werkdagen nadat gedeputeerde K. Jiroflée kennis heeft gekregen van de tekortkomingen die, naar het oordeel van de Deputatie, de aanleiding waren voor het ontslag om dringende redenen’, en

doordat, de ontslagbeslissing volgens het bestreden besluit van de Kamer van Beroep om die reden dient te worden vernietigd en de Kamer van Beroep aldus aanneemt dat de ten laste gelegde feiten reeds meer dan drie werkdagen aan de inrichtende macht bekend waren op het ogenblik dat de ontslagbeslissing werd genomen en

doordat, de termijn van drie werkdagen aldus de Kamer van Beroep is aangevangen op zaterdag 28 september 2013 en de deputatie de ontslag-

beslissing heeft genomen op donderdag 3 oktober 2013, ‘dus buiten de voorziene termijn van 3 werkdagen’,
terwijl, [*eerste onderdeel*] de termijn voorzien in artikel 25 en 42, §6 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals gewijzigd, ten vroegste een aanvang kon nemen op 2 oktober 2013, na het verhoor van het betrokken personeelslid en nadat de deputatie na kennisname van alle relevante feiten van het dossier met kennis van zaken een beslissing kan nemen,
en terwijl [*tweede onderdeel*] het ontslag om dringende redenen overeenkomstig de bepalingen van artikel 42, §6 van het decreet van 27 maart 1991 niet meer kan worden gegeven, wanneer het feit ter rechtvaardiging ervan sedert ten minste drie werkdagen bekend is aan de inrichtende macht en deze termijn te vroegste kon ingaan op 02 oktober 2013,
en terwijl [*derde onderdeel*] de Kamer van Beroep niet in redelijkheid en als zorgvuldig orgaan van actief bestuur kan oordelen dat een termijn uitgedrukt in werkdagen een aanvang zou nemen op een zaterdag.
De beslissing van 5 november 2013 van de Kamer van Beroep werd aldus genomen met schending van voornoemde bepalingen en beginselen en dient dan ook te worden nietig verklaard.”

Verzoeker merkt op dat de ten laste gelegde feiten niet (kunnen) worden betwist door het betrokken personeelslid en evenmin worden verworpen door de kamer van beroep. De kamer van beroep heeft het ontslag enkel vernietigd om reden dat zij de overtuiging is toegedaan dat er werd getalmd met het nemen van de ontslagbeslissing en deze alleszins werd genomen buiten de voorgeschreven termijn van drie werkdagen nadat het als schoolbestuur bevoegd gezag kennis heeft genomen van de feiten die aan het ontslag ten grondslag liggen.

Wegens de grote overeenkomst van de toepasselijke bepalingen met die welke gelden in het arbeidsrecht inzake het ontslag om dringende reden, heeft verzoeker zich gespiegeld aan de jurisprudentie en de rechtsleer uit het arbeidsrecht. Hij citeert inzonderheid uit de Synopsis van het Belgische arbeidsrecht van P. Humblet en M. Rigaux:

“De termijn gaat in vanaf het ogenblik waarop de partij van wie het initiatief tot ontslag uitgaat, voldoende zekerheid heeft omtrent het feit dat constitutief is voor het ontslag om dringende reden. Hij loopt dus niet noodzakelijk vanaf het moment dat de ernstige tekortkoming werd begaan. Hij

neemt evenmin een aanvang op het ogenblik dat de tegenpartij voor het eerst kennis krijgt van de feiten en nog slechts over vermoedens beschikt. Er mag dus worden gewacht tot voldoende bewijzen werden verzameld, tenzij de zekerheid betreffende de feiten en hun ernst reeds bestond vóór het tijdstip waarop alle bewijsstukken in handen zijn van de partij die de dringende reden inroept. Dit betekent onder andere dat het de betrokken partij toegelaten is een onderzoek in te stellen naar de juistheid van het feit of te wachten met het ontslag tot het hem mogelijk is geweest de andere partij te horen over het ten laste gelegde feit. Toch moet men er zich voor hoeden al te lang te wachten, bijvoorbeeld op bewijselementen die niets meer toevoegen aan de wetenschap die men tevoren reeds bezat.”

Dit toepassend op deze zaak, stelt verzoeker het volgende:

“Uit het dossier en uit het bestreden besluit blijkt ook dat het precies de samenloop van diverse elementen is geweest die geleid heeft tot het ontslag om dringende redenen. Pas na 17 december 2013 kreeg de directie een beeld van betrokkene dat fundamentele vragen opriep en dat noodzaakte tot een nader onderzoek.”

De kamer van beroep gaat er in de bestreden beslissing vanuit dat alle relevante gegevens en feiten die de ontslagbeslissing dienen te ondersteunen gekend waren op 27 september 2013 aan het bevoegd gezag en dat de termijn om een ontslagbeslissing te nemen dienvolgens is aangevangen op zaterdag 28 september 2013. Uit de studie van het administratief dossier blijkt volgens verzoeker evenwel dat het onderzoek dat de schooldirectie heeft gevoerd nog geenszins kon worden afgesloten op 27 september 2013. In het bestreden besluit wordt enkel verwezen naar een gesprek dat heeft plaatsgevonden met de provinciegriffier en de schooldirectie in aanwezigheid van een gedeputeerde. Deze loutere vaststelling volstaat voor de kamer van beroep om te concluderen dat alle feiten op dat ogenblik gekend waren aan het bevoegd gezag. Uit geen enkele zinsnede van het bestreden besluit blijkt welke tekortkomingen in hoofde van J.S. op 27 september 2013 gekend zouden zijn. Het bestreden besluit is dan ook genomen in strijd met de motiveringsplicht die aan de kamer van beroep wordt opgelegd als orgaan van actief bestuur. De verwerende partij motiveert weliswaar haar theorie omtrent de kennisname van de feiten door het collegiaal orgaan van zodra één lid van dit orgaan op de hoogte is van de feiten, doch laat volkomen na aan te tonen dat de feiten door het ene lid wel degelijk gekend waren.

De motivering is daarenboven in strijd met de zorgvuldige feitenvinding. Immers, zo stelt verzoeker, werd na 27 september 2013 nog een zeer belangrijke verklaring toegevoegd aan het dossier die alleszins mede als grondslag heeft gediend om tot de ontslagbeslissing te kunnen overgaan, namelijk de door camerabeelden ondersteunde verklaring van 30 september 2013 afgelegd door de adjunct-directeur van de school. De feiten die door haar worden vastgesteld zijn dermate bezwarend dat ze alleen al voldoende grond vormen om tot een ontslag om dringende reden over te gaan.

Voorts en bovenal blijft de hoorzitting volgens verzoeker van cruciaal belang voor het onderzoek naar de ware toedracht van de feiten. Een onderzoek dient *à charge* en *à décharge* te gebeuren: het is een elementaire regel van behoorlijk bestuur dat ook de elementen die een vrijspraak van de betrokkene kunnen bewerkstelligen dienen te worden onderzocht. Er anders over oordelen zou niet enkel een schending inhouden van het zorgvuldigheidsbeginsel, doch tevens van de fundamentele rechten van verdediging en inzonderheid het recht om zijn standpunt naar voor te brengen.

Verzoeker gaat nog nader in op de wijze van termijnberekening.

5. De verwerende partij antwoordt dat uit het genoteerde *sub* 111.1 ‘Verloop van het dossier’ van het besluit van de deputatie van 3 oktober 2013 blijkt dat de gedeputeerde van de tekortkomingen op de hoogte is. Dat het schoolbestuur, zijnde de deputatie, op de hoogte was blijkt volgens haar ook uit de brief van 27 september 2013 waarbij J.S. voor het verhoor van 2 oktober 2013 wordt uitgenodigd en waarin wordt vermeld: “Inmiddels werden aan het schoolbestuur nieuwe gegevens en feiten overgemaakt die een verder onderzoek noodzakelijk maken”.

Over de hoorzitting merkt de verwerende partij op dat bij ontslag om dringende reden het horen van de betrokkene geen verplichting is. De

artikelen 25 en 42, § 6, van het decreet van 27 maart 1991 ‘betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding’ (het rechtspositiedecreet) waarin de ontslagprocedure om dringende redenen wordt geregeld, leggen de verplichting om betrokkene te horen niet op en het horen valt niet te verzoenen met de strikte procedure en het hoogdringend karakter die het decreet voor dergelijk ontslag oplegt. Zij herinnert aan ’s Raads rechtspraak in het arrest Hermans (nr. 142.587 van 24 maart 2005) dat de hoorplicht niet van toepassing is.

Concreet met betrekking tot het verhoor op 2 oktober 2013 stelt de verwerende partij, onder verwijzing naar pagina 1 ‘Algemeen’ van het verslag van het verhoor, dat verzoeker er spreekt over ‘vaststellingen’, ‘niet meer kan vertrouwd worden’ en over confronteren met deze vaststellingen. Tijdens het gesprek zijn bijgevolg geen nieuwe feiten naar boven gekomen en na het verhoor zijn de tenlasteleggingen niet verzwaaard maar enkel verlicht.

6. In zijn laatste memorie handhaaft verzoeker de zienswijze dat het personeelslid in de mogelijkheid moet worden gesteld om zijn versie van de feiten toe te lichten. Hij herhaalt eveneens dat in redelijkheid blijkt, op basis van de stukken van het dossier, dat hij voor de hoorzitting de juiste toedracht van de feiten niet voldoende kende.

Beoordeling

7. Verzoeker vergist zich erin, dat een ontslag om dringende reden hoe dan ook enkel kan worden uitgesproken nadat de betrokkene is gehoord.

Zoals in het door de verwerende partij vermeld arrest en zoals in tal van andere arresten, bevestigt de Raad van State ook voor deze zaak dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geen toepassing vindt wanneer de betrokken regelgeving de rechten van de bestuurde expliciet regelt. Te dezen voorziet het rechtspositiedecreet aldus in de mogelijkheid voor de be-

trokkene om een beroep met schorsende werking in te stellen tegen een ontslagbesluit van de deputatie en ter gelegenheid van dat beroep, kan de bestuurde haar middelen van verdediging ter kennis brengen van de overheid die de eindbeslissing neemt, wat voor deze overheid de verplichting oproept om dat verweer in haar besluitvorming te betrekken.

Wat dan in het bijzonder het in deze zaak aan de orde zijnde ontslag van een tijdelijk personeelslid betreft, zij daarenboven vastgesteld dat het ontslag wegens dringende reden de uitzondering is op de gebruikelijke regels inzake het ontslag van tijdelijk aangestelden. Verzoeker had J.S. uit haar ambt van lerares kunnen ontslaan met een opzeggingstermijn van dertig kalenderdagen overeenkomstig artikel 44*bis*, § 4, in samenhang met artikel 24, § 1, van het rechtspositiedecreet en uit haar ambt van technisch adviseur coördinator met een opzeggingstermijn van vijftien kalenderdagen overeenkomstig artikel 44*bis*, § 4, in samenhang met artikel 42, § 4, van het rechtspositiedecreet.

In tegenstelling tot deze opzegmogelijkheden en naar luid van de artikelen 25, tweede lid, en 42, § 6, tweede lid, van het rechtspositiedecreet, kan het ontslag om dringende redenen niet meer worden gegeven wanneer het feit ter rechtvaardiging ervan sedert ten minste drie werkdagen bekend is aan het schoolbestuur. Op die zeer krappe termijn van drie dagen tussen de kennis van de bezwarende feiten en de daaropvolgende ontslagbeslissing, voorziet de genoemde bepaling in geen enkele uitzondering. Ook dergelijke gebiedende termijn, die het bestuur noodzaakt om snel op te treden, wijst erop dat het betrokken bestuur niet verplicht is de bestuurde te horen.

De Raad van State valt dan ook de verwerende partij hierin bij, dat de aard en finaliteit van het bijzondere en afwijkende regime van het ontslag om dringende reden de werkgever niet ertoe verplicht om het betrokken personeelslid te horen, laat staan dat de termijn voor het ontslag pas na dat verhoor zou ingaan.

8. Zoals de Raad van State reeds nader heeft toegelicht in onder meer arrest nr. 63.857, Van Rompuy, van 8 januari 1997 – weliswaar in tuchtzaken – vangt die termijn aan van zodra enig orgaan waaraan de wet de bevoegdheid heeft opgedragen een tuchtstraf aan betrokkene op te leggen, de tuchtrechtelijk strafbare misdraging vaststelt of ervan in kennis wordt gesteld. De Raad ziet geen reden waarom dit voor de thans bedoelde termijn voor een ontslag om dwingende reden anders zou zijn. Ook bevestigt de Raad, voor zoveel als nodig aangezien verzoeker dit niet lijkt te betwisten, dat bij een collegiaal beraadslagend orgaan, het volstaat dat één lid van de feiten kennis heeft.

9. Blijft de vraag of de gedeputeerde op 27 september 2013 geacht kan worden inderdaad voldoende kennis gehad te hebben van de feiten waarop het ontslag steunt.

Immers ziet de Raad ook op dit punt geen reden waarom ter zake het ontslag om dringende reden hierover verschillend geoordeeld moet worden dan in tuchtzaken, waar geldt dat feiten die kunnen wijzen op een tekortkoming van een personeelslid aan zijn beroepsplichten, door de tuchtoverheid slechts nuttig in een tuchtprocedure tegen dat personeelslid kunnen worden aangewend, zodra zij over voldoende bewijskrachtige gegevens met betrekking tot die feiten beschikt.

Wel wijst de Raad erop dat wanneer een bij het tijdelijk aangesteld personeelslid vastgestelde tekortkoming een ontslag verantwoordt, dit ontslag in de regel met een opzeggingstermijn gepaard moet gaan. Het ontslag om dringende reden vereist een “ernstige tekortkoming die het voortduren van de tijdelijke aanstelling onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt”. Dit “onmiddellijk en definitief” sluit naar het oordeel van de Raad wel in dat feiten waaromtrent enkel na uitvoerig onderzoek en woord en wederwoord klaarheid komt, moeilijk voor dergelijk ontslag in aanmerking komen.

10. Het lid van het auditoraat, belast met de instructie van de zaak, oordeelt in zijn verslag na onderzoek van de stukken van het administratief dossier als volgt:

“Uit het administratief dossier van de zaak blijkt niet dat er m.b.t. [J.S.] na 27 september 2013 nog nieuwe substantiële feiten aan het licht zijn gekomen, die niet reeds uit de verklaring van andere personeelsleden voordien (zie inzonderheid de stukken nrs. 11 e.v. van het dossier van de verzoekende partij) of uit andere bewijsstukken, zoals de betrokken camera-beelden, vallen af te leiden.

Ook niet uit de op 30 september 2013 door de adjunct-directeur afgelegde verklaring, die in essentie de bevestiging is van wat voorafgaandelijk reeds als laakbaar gedrag vanwege [J.S.] aan het licht is gekomen.

Al evenmin blijkt de beslissing van 3 oktober 2013 van de bestendige deputatie met zoveel woorden op doorslaggevende wijze gesteund te zijn op feiten die pas na 27 september 2013 – datum waarop gedeputeerde K. Jiroflée op de hoogte was van de tekortkomingen van [J.S.] – aan het licht zouden zijn gekomen.

Aangenomen mag derhalve worden dat op 27 september 2013, dag waarop een lid van de deputatie kennis heeft genomen van – minstens het substantieel deel van – de feiten lastens [J.S.], en de betrokkene met die tenlastelegging ook daadwerkelijk werd geconfronteerd, de termijn van drie dagen als hier bedoeld is begin lopen.”

11. Weliswaar is tijdens het gesprek waaraan de gedeputeerde deelnam op 27 september 2013 geen verslag van het besprokene opgesteld. Ook de Raad van State kan evenwel, na eigen onderzoek van de stukken, enkel vaststellen dat al de misdragingen op grond waarvan J.S. is ontslagen, reeds zijn opgenomen in de stukken nrs. 11 en volgende van het dossier van verzoeker, inzonderheid de getuigenverklaringen van 11 en 18 september 2013, de formulieren die als stukken 21 en 22 zijn bijgevoegd en het afschrift van een e-mail van 27 augustus 2013. Wanneer dan op 27 september 2013 een gesprek met de gedeputeerde resulteert in de oproep nog diezelfde dag aan J.S. voor een verhoor omdat, aldus de oproep, “aan het schoolbestuur nieuwe gegevens en feiten overgemaakt [werden]”, kan in redelijkheid niet eraan worden getwijfeld dat die “nieuwe gegevens en feiten” de bedoelde vaststellingen en documenten betreffen én dat erover is gesproken met de gedeputeerde. Anders dan verzoeker beweert, doet de verklaring van 30 september 2013 van de adjunct-directeur geen ander licht schijnen op de zaak: zij bevestigt enkel de gedragingen van J.S. inzake het ontle-

nen van schoolmateriaal zonder toestemming, maar voegt er enkel aan toe dat thans ook camerabeelden zijn bekeken waarop die gedragingen staan geregistreerd. Ook het proces-verbaal van het verhoor van 2 oktober 2013 heeft op al de voornoemde feiten betrekking. De Raad valt bijgevolg de analyse van het auditoraat bij.

12. Wat voorafgaat leidt tot de conclusie dat het eerste en het tweede middelonderdeel ongegrond zijn.

13. Bij het derde middelonderdeel dan weer, heeft verzoeker geen belang. Zelfs als de termijn van drie werkdagen niet op zaterdag, maar slechts op maandag mocht aanvangen, is de driedagenregel hoe dan ook geschonden, aangezien de termijn van drie dagen in dat geval op woensdag 2 oktober 2013 eindigt en de deputatie eerst op donderdag 3 oktober 2013 de ontslagbeslissing heeft genomen.

Dit middelonderdeel is bijgevolg onontvankelijk.

14. Het middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 november 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren